

Publicerad 2012-02-15 20:18 av Lena Själsöga Keijser
kommet

han vandrar
i skogsstämma
sätter sig vid tjärnens vita täcke

snörök stiger

det brinner en snöeld med vita blad i skogen

fåglar
vaktar
bladen

jag hälsar dig man

fåglar
talar

han vandrar i skogsstämma
söker den hand han vet andas skogsbladen
den hand vilken kolibrin kysst
den hand vilken hans ögon
flytt undan

ur skogsblad stiger en stämma

mannen rör vid stämmans ansikte

stämmen

tystnar

in

i

skogsblad

jag såg honom vandra alltid i all tid upplevande med ryggen vänd till mig
det är ett välbekant med honom. tidsfågeln sveper han vänder sig till
visar ej sitt ansikte, det är ett välbekant med honom

hon vädrar fara

stämmen tystnar in i skogsblad

han vet att det är kommet
tjärnen kallade honom ur dags kåpa
skogen är örontyst
hennes moderliga vara
i fylld skönhet
strör silver blå vita i skogen
de svävar rör vid
tystas
viskar

han vet att det är kommet
han har tagit natten i sina kupade händer
planterat drömkorn däri

han håller händerna höjda i
månsilver badande
inväntar
vattenfallets
urrinnelse

viskar
stig
fram

jag ber

ur stjärnsläckta ögon
jag sejdar dig

tjärnen reser sig
står vid hans sida
viskar stäppens salvia in i hans högra öra
ser i sina händer tåren skälva stiga

det växer ett träd i en bubbla
stiger ur hans händer
maskrosdun svävar vita
upptändande natten

vattenfall porlarbrusar ur hans händer

hon stiger ur skymningslandet
kysser hans händers bön

han rör vid hennes blomma i hennes bröst

ser i sina händer tåren skälva

man

oceaner har vandrat

allt

för

länge

han ser hennes hjärta sväva i kvinnodalen
ser henne i månens sken sömma kärleksskruden hon så länge trodde
bloddroppar faller ur hennes fingerknoppar
nålen är ren tråden är ren
skruden rodnar sakta

i molnträdet ser han en silverstrimma
var var du jag ropade in i vinden

han svarar
mina ögon var skymda

snöelden flimrar skälvande

man
oceaner har vandrat
allt
för
länge

min glädje skall nu vara se din lycka
så många blommor vackra växa i dalen

han ser snöblomma smälta i sina händer
piskar upp stormen i sitt bröst
ditt ansikte var min längtan jag ser dig
först
nu

och vinden rör vid hennes längtan

så är jag det sista silverbladet i snöträdet krona
vilket släpper i det jag älskar se dig i ditt nyfunna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten